

Λατινικά Θεωρητικής Κατεύθυνσης

A1 ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ:

Ο Σκριβωνιανός είχε πάρει τα όπλα εναντίον του Κλαυδίου στην Ιλλυρία· ο Πάϊτος είχε πάει με το μέρος του και, όταν σκοτώθηκε ο Σκριβωνιανός, συρόταν (σιδηροδέσμιος) στη Ρώμη. Επρόκειτο να επιβιβαστεί σε καράβι· η Αρρία παρακαλούσε τους στρατιώτες να επιβιβαστεί μαζί. Δεν (το) πέτυχε: νοίκιασε ψαράδικο καραβάκι και το πελώριο πλοίο ακολούθησε.

Με αυτό το σχέδιο εμφανίστηκε κάποτε ξαφνικά και έπιασε επ' αυτοφώρω τις κομμώτριες. Αν και ανακάλυψε άσπρες τρίχες, όμως ο Αύγουστος προσποιήθηκε ότι δεν τις είδε και παρέτεινε το χρόνο με άλλες κουβέντες, ώσπου έφερε για συζήτηση την αναφορά της ηλικίας. Τότε ρώτησε την κόρη τι από τα δύο προτιμά να είναι ύστερα από μερικά χρόνια ασπρομάλλα ή φαλακρή. Όταν εκείνη απάντησε «εγώ, πατέρα, προτιμώ να είμαι ασπρομάλλα», ο πατέρας πρόβαλε σ' αυτήν ψεύτικο επιχείρημα: «Δεν αμφιβάλλω ότι δε θέλεις να είσαι φαλακρή. Γιατί λοιπόν δε φοβάσαι μήπως αυτές σε κάνουν φαλακρή;»

B1 partium
miles
ingentiora
ornatrix
veste
alius
sermo
tempora
mentioni
filiae
anno
mendaciorum
quis
istud
sui

B2 motu
esset
occidisti
oremus
imponi
conduc
sequendi
interveniant
opprimitote
deprehendissetis
extrahar
malit
respondebunt
obiceremini
fecerint

Γ1 α. Romam = απρόθετη αιτιατική που δηλώνει κίνηση σε τόπο στο «trahebatur», είναι απρόθετη γιατί είναι όνομα πόλης

piscatoriam = ονοματικός, ομοιόπτωτος επιθετικός προσδιορισμός στο “naviculam”

aliquando = επιρρηματικός προσδιορισμός του χρόνου στο “intervenit”

earum = ετερόπτωτος προσδιορισμός, γενική κτητική στο “vestem”

vidisse = ειδικό απαρέμφατο, αντικείμενο στο “dissimulavit”

tempus = αντικείμενο ρήματος “exraxit”

calvam = κατηγορούμενο του αντικειμένου “te” μέσω του “faciant”

β. “ne istae te calvam faciant” = δευτερεύουσα ουσιαστική ενδοιαστική πρόταση, αντικείμενο του ρήματος “non times”. Εισάγεται με τον ενδοιαστικό σύνδεσμο ne, γιατί εκφράζει φόβο μήπως γίνει κάτι. Εκφέρεται με Υποτακτική, γιατί το περιεχόμενό της αφορά κάτι πιθανό ή ενδεχόμενο και συγκεκριμένα με Υποτακτική Ενεστώτα (faciant), γιατί εξαρτάται από ρήμα αρκτικού χρόνου (non times) για να δηλώσει το σύγχρονο στο παρόν (ιδιομορφία ως προς την ακολουθία χρόνων).

Ο φόβος είναι ιδωμένος τη στιγμή που εμφανίζεται στο μυαλό του ομιλητή (συγχρονισμός της κύριας με τη δευτερεύουσα πρόταση) και όχι τη στιγμή της πιθανής πραγματοποίησής του.

Γ2. α **Ενεργητική σύνταξη:**

Scribonianus arma in Illyrico contra Claudium moverat

Παθητική σύνταξη:

Arma a Scriboniano in Illyrico contra Claudium mota erant

β occiso Scriboniano = cum Scribonianus occisus esset

γ. “ego, pater, cana esse malo” = lulia respondit patri se canam esse malle.